

ÉLETÜNK

VII. évf. 10. szám

2000. október

Ára: 10 Ft

A RÁKOSSZENTMIHÁLYI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA LAPJA

Mert olyan volt, amilyen...

(Fülöp Dezső atya mosolyának üzenete)

Fülöp Dezső atyáról a plébánia egész közössége tudta, hogy nagyon gyenge az egészsége, halálának híre mégis megdöbbentett minket. Valaki ezt mély beleérzéssel így fogalmazta meg: „*Bár tudtuk, hogy nagyon beteg, és előbb-utóbb sajnos lehetett rá számítani, mégis azért döbbsentette meg a hír*

az embereket, mert mindenki nagyon szerette Őt.”

Nagyon megható volt a halála utáni napokban a sok telefonhívás a plébánián. Volt, aki első helyéről telefonált, ahonnan pedig már negyvenhárom éve eljött. A telefonáló elmesélte, hogy még most is mennyien emlékeznek rá szeretettel ott is. Voltak is onnan a temetésén.

Igen, mindenki, aki igazán megismerte Dezső atyát, nagyon szerette Őt. Mint minden plébániáján, így volt ez nálunk is. Erről volt alkalmam meggyőződni a – számomra, és azt hiszem, sokak számára felejtethetetlen és szép – hét év alatt, amíg Dezső atya közöttünk élt. És ennél nagyobb, szebbet, lényegesebbet, mint hogy *mindenki szerette*, nem lehet elmondani egy emberről, egy papról.

Szerettem Őt, szerettük Őt. Miért? A válasz talán túlzott leegyszerűsítésnek tűnik: mert olyan volt, amilyen. Természetes, közvetlen, jó szándékú, segítőkész, megértő, türelmes, szerény, vidám és nagyon szelíd. A sort még biztos lehetne folytatni, de a lényegen nem változtatna. Dezső atya végtelenül jószágos és szeretetteljes ember volt. És ez a nála tapasztalható jószág és szeretet nem valami mesterkélt, felvett papi stílus volt, hanem imádságos és mélyen hívő lényéből természetesen fakadt. Emberi és lelkipásztori nagysága is pont abban áll, hogy akart, mert és tudott nagyon mélyen hinni Istenben és az evangélium tanításában. Ez a mély hit formálta ilyenné a személyiségét. Ez tette alkalmassá arra, hogy életének keresztjeit ne csak nagy

lélekkel elfogadja, hanem a nehézségekből és megpróbáltatásokból mindig erősebben, teljesebb emberként kerüljön ki, így szolgálva a teremtő és gondviselő Isten művét.

Már seminarista korában aggódtak érte, egészségi állapota miatt prefektusa nem ajánlotta pappá szentelését. Ennek ellenére Ő mégis pap, mégpedig nagyon jó pap lett. Huszonöt éves volt, amikor kiderült, hogy cukorbeteg. Ez a betegség végigkísérte egész életét, és sok más betegségnek lett az előidézője. Dezső atya mégsem kért soha könnyített beosztást, hanem minden nehézségen felülemelkedve, mindenhol teljes erőbedobással végezte papi szolgálatát.

Amíg itt, Rákosszentmihályon nem volt diakónusa és káplánja, addig a nagy plébánia szinte minden lelkipásztori feladata rá hárult. Ő pedig természetes egyszerűséggel tette a dolgát. Bármilyen kimerült vagy beteg is volt, ha szolgálatának ellátásáról volt szó, bámulatos módon összeszedte maradék erejét, és amikor kilépett az ajtón, már teljesen a rábízott emberekre és feladatokra koncentrált. Szenvedéseiről soha nem beszélt, inkább a derű és az optimizmus áradt belőle. Egészségi állapotának mindig teljesen tudatában volt, de mivel túllátott a földi lét keretein, mindig volt ereje és kedve mosolyogni – sokszor önmagán is – és tervezni.

Az a hét év, amit Rákosszentmihályon töltött, szinte erején felüli feladatok elé állította. Ő pedig minden emberi számítást messze meghaladva teljesítette azokat, sőt, még a plébánosi teendőknél is volt lelki ereje tevékenykedni – gondoljunk csak a katolikus iskola beindításában vállalt meghatározó szerepére. Tette mindezt mély hittel és nagy szeretettel úgy, ahogyan csak az Istenhez nagyon közel levő emberek tudnak jelen lenni a világban. Szelíd mosolyában ez a lelkület tükröződött.

Kedves Dezső Atya! Megköszönjük Istennek, hogy személyedben igaz embert és jó papot adott nekünk. Életed példája, egyéniséged vonásai, szelíd mosolyod üzenete beépülnek az életünkbe, így szellemiséged tovább él általunk. Nyugodj békében a feltámadás napjáig. Isten Veled – viszontlátásra!

Mihályi György

z Esztergom-Budapesti Érseki Főhatóság 2000. VII. számú, f. évi. szeptember 14-én kelt körlevele, melyet a főegyházmegye minden papja megkap, a következő szavakkal emlékezik Dezső atyára:

Küzdelmes, szép papi életre tett pontot a halál, amikor FÜLÖP DEZSŐ pápai káplán, plébános atya, aki 1932. július 26-án született Pestszentlőrincen, lehunyta örökre szemeit.

Pappá szentelése Vácott volt 1956. június 17-én. Papi élete a Váci, majd az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyéhez kötődött. Hitoktató-káplán Kartalon 1956-tól '57-ig, Galgamácsán '58-ig, Aszódon '59-ig, majd a Bp.-Pestszentlőrinc Szent László Plébánián '72-ig. Ezt követően lelkész lett Pestszenterzsébet-Kakastón 1982-ig, majd plébános Pestszenterzsébet-Kossuthfalván 1993-ig (oldallagosan végig ellátva Kakastót is). 1993-ban inkardinálódott a főegyházmegyébe, amikor testvérbátyja, dr. Fülöp Béla atya méltó utóda lett Rákosszentmihályon. A Szentatya 1999-ben pápai káplánná nevezte ki.

Dezső atya személyében főegyházmegyénk imádságos, szerény és végtelenül szelíd lelkű papot veszített el.

Szívbéli jósága, közvetlensége, tiszta papi élete mindezzel kivívta a paptestvérek és a hívek szeretetét. A betegségek keresztje végigkísérte egész életét, de ennek ellenére ő mindig teljes odaadással végezte szolgálatát. Semmiféle testi gyengeség nem akadályozta a hívő közösséget vállalt feladatai teljesítésében.

Kiemelten fontosnak tartotta a jövő nemzedékek elkötelezett keresztény életre segítségét, ezért vállalt szinten erején felüli terheket a rákosszentmihályi katolikus iskola létrehozásáért.

Élete utolsó szakaszában egyre gyengülő fizikai állapotát példaértékű alázattal, vidámsággal és nagy lelki erővel fogadta el, és ilyen lélekkel készült az Istennel való találkozásra. A hazahívó szó 2000. szeptember 9-én, szombaton az esti órákban érte.

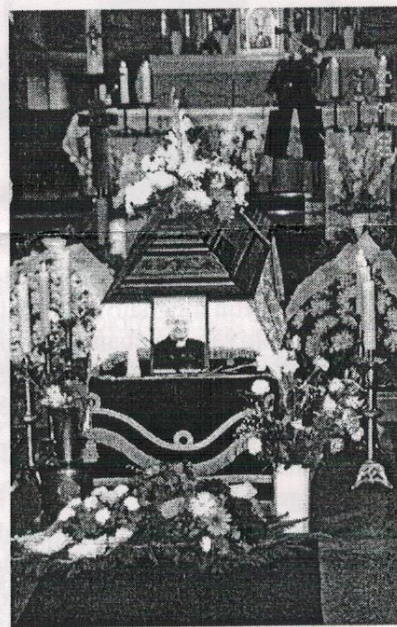
Még egy szó...

Azt hiszem, Dezső atya, tiszteleggel eltemettünk, elbúcsúztatunk. Miért, hogy most mégis beszélni szeretnék veled? Mert volna miről. Csak úgy, akár szavak nélkül. Banális, de hiányzol körünkől, hogy bemutasd a legszentebbet, vagy, hogy együtt ünnepelhessünk, és úgy, egyáltalán. Ez is része annak a nagy titoknak, ami Isten után mégiscsak a legnagyobb talány: hogyan lesz valaki ember? Fel tud-e nőni életével akkorára, hogy rászolgáljon ez elnevezésre. Valahol itt kezdődik a sejtelem, ahol már vége a hívságos dolgoknak. Marad a sumázat. De az én tisztem nem az értékelés. Pár sorban nem elkészönni

szeretnék, mert most is együtt vagyunk. A te légkörödben. A cipő ugyanaz. A közös sors is. Örök magamban pillanatokat rólad, a te pillanataidat. Nagy lehetőséget kaptam. Dolgozni hagytál. S most is ennek veszem legnagyobb hasznát. Nem halat adtál, halászni tanulni engedted. Szép megemlékezések voltak. Karcsi atya „Öreg Barátom” megszólításával személyesebb hangulatot terített minden további búcsúztató elé. Úgy éreztük végig, jelen vagy, hallod és érzed a mondatokat.

Nem szeretem ezt a szót: nekrológ. Sokan voltunk, sokan szóltak. Rafi atya – az évfolyamtárs – egy

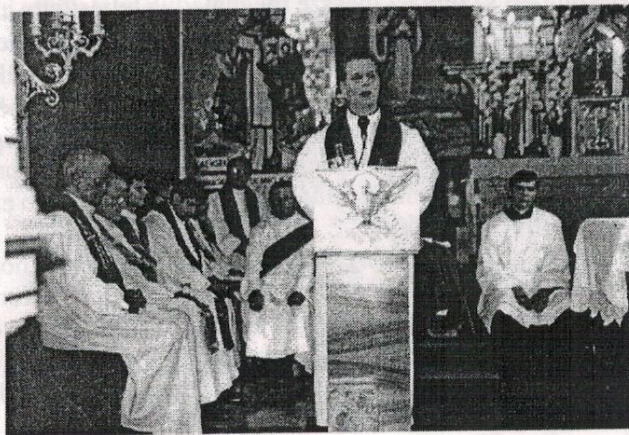
kicsit visszaidézte fiatal, reménytelen éveiteket s kiszínezte irodalmi fordulatokkal. Nagyon szép volt a virrasztás ravatalod előtt. A kegyelet megkapó formáit mutatta föl mindenki, kiskiskolástól kezdve, egyesületek, csoportok, egyé-

nek és közösségek, tanárok, magánemberek, iskolaigazgató. Tőlük semmit sem idézhetek, mert én akkor is szolgálatban voltam. Egyet azért mégis. Hallottam is róla, megkérné is van, biztosan jólesően veszed „Jézuska sofőrjétől”, aki oly sokszor elsőpéntekes betegekhez vitt. Idézem:

Drága Dezső atyánk!

Hányszor voltál elhagyott árva. Néma fájdalmad a szívedbe zártad, de nem panaszkodtál, hanem titkon remélted, feleml az Isten. Most ott vagy, Irgalmas Jézusunk szívére ölelve, édes Szűz Anyánk karjában

pihelve. Köszönjük, hogy Béla atya és a Te életed példájával közülünk két lélekben is meggyújtottad a vágyat, hogy Istennek szenteljék életüket. Most imádkozz az égből értük és további papi hivatásokért és nehéz keresztet cipelő egyházközségünkért. Ha most szólni tudnál, ajkadat e szavak hagynák el:

*Pihenni jöttem Jézusom elé,
Forró szerelmed ide vonz feléd.
Hisz csak Te vagy a földön
mindenem.*

*Ó, hagyj nyugodni áldott szíveden.
Pihenni jöttem, mert fáradt vagyok.
Mert földig nyomnak a nehéz bajok,
Mert a világban enyhet nem lelek,
Ó, hisz ott minden oly sivár, rideg.
Pihenni jöttem, én, az elhagyott,
S égő szerelmed enyhülést adott,
Már elfeledve minden bánatom.
Megszűnt a baj, már nincsen
fájdalom.*

*Pihenni jöttem, s mily boldog
vagyok.*

*Az égi harmat lelkemen ragyog:
Azért zeng hálaéneke, mert
Jézusom szívén pihen már a lelkem!*

S most, amikor földi pályádat bevégezted, a Szeretetláng imacsoprot azt kéri tőled, imádkozzál velünk és értünk, és kérd a Drága Szűz Anyát, ő is imádkozzon velünk és értünk, mert ha ő velünk imádkozik, Szent Fia bizony meghallgatja kérésünket. Azzal a reménnyel köszön el tőled imacsoprotunk és nevükben Gyimesiné Ignácz Mária, hogy a te

lelkedet Máté evangélium szavaival fogadta az irgalmas Jézus:

„Jól van, te hűséges derék szolga! – mondotta neki Ura. – Mivel kevésben hű voltál, sokat bízok rád: menj be Urad örömébe.” (Mt 25,21)
Úgy legyen! Amen.

Spányi Antal püspököd mondta a gyászmisét, ő temetett is, aki a kórházban is meglátogatott olykor. Vitay Attila atya búcsúzott tőled a temetőben, szívhez szóló szavakkal. Képeket villantott fel rólad: milyen voltál ezekben a találkozásokban. Tiszta papi életed őt is megfogta valahogy, amikor kávé, kórház, biztonságérzet a búcsúi vendégasztal mellett sorjáztak elő beszédéből – mintha megint itt lennél. Igen. Nem azért maradt bennünk kicsit a döbent csend, mert nem gondolhattunk volna erre. Te is tudtad, egyszer eljön ez is, amit nemrégiben eltávoztott, általad is nagyrebecsült szentelő püspököm, Dr. Dékány Vilmos így fogalmazott meg: „Még senkit nem felejtettek itt.” Hajlottunk rá, hogy igazat adjunk neked: „aki sokáig köhög, sokáig él.” Lehet, hogy titkon nem is magadra gondoltál, atya? „Annyiszor volt kórházban és a végén mindig hazajött, most is reménykedtünk, hogy így lesz” – ezt Márta néni említette, aki akárhogy, mégiscsak őrangyalod volt. Akinek sokat köszönhetél, ő pedig röpködött, ha jó hírt hallott felőled; aki fáradhatatlan volt, érted bármikor, bármire; aki mindent megadott

volna – csak még egy kicsit maradtál. Sokszor voltál – ahogy mondtad – „a cica szájában,” de mindig haladékat kaptál. Mert volt még feladatod. Megvártad Karcsink fölszentelését, Károly atyaságát. Elkészült sok bizonytalanság után végre a tornacsarnok az iskolában, amelynek nevében – Vitay atyát idézve – „legalább vezetéknevetek meg van örökítve” (a Fülöp Béla és Dezső testvér paptestvéreknek). Köszönjük nektek, hogy itt jártatok a földön nálunk, hogy ismerhettünk és szerethettünk. Ha már fölemlítődött a fülöpség, hogy is kérdezi Néri Szent Fülöp: „És, azután?” Most már ezt is tudod.

Imádkozz értünk az égieknél, mi is kérjük őket magadért s magunkért. Isten Veled! S legyen velünk is. A feltámadás hitével köszönünk el egy időre tőled. A lélek él: találkozunk. Köszöntenek közvetlen munkatársaid: szárnyaid alatt nevelődött Neruda Károly atya, Mihályi György, akinek diakónussá szentelésén már csak lélekben leszel velünk, továbbá dr. Magyar Pál atya és Gyimóthy Gábor atya, itteni káplánjaid, a hű segítők, Kaposi István atya s persze sokan mások, énekkarok, karvezetők, muzsikusok, kántoraid, Domjáné Rába Anna, Krizsevszky Sándor, Németh Imre és Cziger László sekrestyéseitek és a kedves hívek, valamint diakónusod. Többet is, mást is mondhatnék, de elég csak ennyi: még egy szó.

Hernád Sándor

Szeretettel búcsúzunk

Gyimóthy Gábor

atyától, aki
1999. augusztus 1-től volt
plébániánk káplánja.
Kedves egyéniségét
és közöttünk végzett
nagyszerű munkáját
nem fogjuk elfelejteni.
További életére
és papi szolgálatára
Isten áldását kérjük!

Szeretettel köszöntjük
új plébánosunkat,

Horváth Zoltán

atyát.
Nyitott szívvel,
bizalommal fogadjuk,
kérve számára
a Szentlélek áldását.
Isten hozta
Rákosszentmihályon!

Hírek, információk

- *Dr. Paskai László* bíboros, prímás, érsek szeptember 21-ei hatállyal a Rákosszentmihályi Plébánia új plébánosává *Horváth Zoltán* atyát nevezte, aki eddig a Budapest-Herminamezői Szentlélek Plébánia káplánja volt. Ezzel egyidejűleg a főpásztor *Gyimóthy Gábor* atyát felmentette rákosszentmihályi kápláni beosztásából és áthelyezte új plébánosunk helyére, a XIV. kerületi Kassai téri plébániára káplánnak.
- *Gyimóthy Gábor* atyától október 7-én, szombaton az este 6 órai mise keretében fog elköszönni plébániánk közössége. Mindenkit hívunk, hogy együtt imádkozzunk kedves volt káplánunkkal és így köszönjük meg körünkben végzett szolgálatát.
- *Horváth Zoltán* atya plébánosi beiktatása október 15-én, vasárnap lesz a délelőtt 9 órai mise keretében. A beiktatási misére mindenkit szeretettel hívunk!

Szent Mihály-búcsú

lesz templomunkban

2000. október 1-jén, vasárnap

Az ünnepi szentmise
délelőtt 10 órakor kezdődik,
melyet körmenettel zárunk

A szentmisét celebrálja:

Neruda Károly

a Kőbányai Szent László Plébánia káplánja

A híveket egész nap szórakoztató programok
várják a templom környékén

19 órától utcabál lesz
a *Quo Vadis* zenekarral

Mindenkit szeretettel várunk!

ÉLETÜNK

A Rákosszentmihályi Szent Mihály Plébánia lapja

Felelős kiadó: Fülöp Dezső plébános

A szerkesztőbizottság tagjai:

Benyó Márta, Hernád Sándor, Takács Zoltán

Tördelő szerkesztő: Sipos Gyula

A szerkesztőség címe:

1161 Bp., Templom tér 3. ☎ 405-58-69